

Do důchodu. Arbeit Macht Frei očividně funguje za každého režimu. Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 10. února 2023

ČESKO: Ministr Jurečka přemýšlí nad tím, že by se odchod do důchodu oddálil až na 68 rok věku člověka. Když politici ve Francii začali mluvit o důchodové reformě, naplnily se jim ulice měst miliony demonstrujících. Zrovna minulý víkend byla účast na demonstracích 2,4 milionu. A v plánu jsou další demonstrace. Nám chce vláda národní asociálnosti protáhnout odchod do důchodu. A? Brbláme. Ale to je tak všechno.

Jurečkovo uvažování jde pouze jedním směrem. Jednoduchým oddálením odchodu do důchodu. Když jsem dělal v domově důchodců, měl jsem v péči i lidi mladší než je 68 let. Lidi často nemocné, nemohoucí, s Alzheimerem, Parkinsonem, lidi vetché. Lidi, kteří museli nosit pleny, protože už to prostě neudrželi. A ano, v takovém stavu byli schopni žít dlouhá léta. Však jsme se o ně starali skvěle, neměli proč umírat. A ne, skutečně, já měl výborný kolektiv, který ke starým lidem přistupoval skutečně s láskou a úctou. Ne nějakou ostravskou Slunečnici s malými zakomplexovanými tyrany.

S důchodovým systémem se musí pohnout, protože početná generace Husákových dětí už si chystá legitimace a státní aparát by takový nával nezvládl. Ovšem to by nemělo znamenat, že se pro jednu rozhodneme jednu celou generaci ztrestat tím, že jim upřeme právo na odpočinek a budeme je držet v kolbence až do 68 let.

Průběžný důchodový systém je, zdá se mi, nejlogičtější. Nepodléhá inflaci, jako různé pojištěnečné fondy, zároveň nenechává stranou ty, kteří si nemohou v rámci svých bídnych platů spořit moc, nebo dokonce vůbec. A takový třicetiletý mladý člověk, na kterého dopadne ekonomická krize společnosti, mezi prvními odloží platby na svůj důchodový fond. Protože stárí je daleko. A tak by se tím jen zvýšil podíl lidí žijících z minimálního důchodu garantovaného státem, který vlastně garantuje jediné. A to fronty na úřadu práce u žádosti na dávky v hmotné nouzi. Nic, co by státní kase pomohlo.

Proč úvahy nejdou opačným směrem? Přidali jsme základním školám vlastně zbytečně devátý ročník. Důvod? Najednou přibýly poznatky, které se musí nacpat do osnov? Nepřibýly. Přibyl jen zbytečný devátý ročník. Nešel by zrušit? Jeden rok navíc, který by v součtu znamenal, že by se mladí lidé rychleji dostávali na pracovní trh.

A co požadavky na vzdělání? Teď je běžné, že na kdejaké místo podavače na úřadě je vyžadován přinejmenším titul bakaláře. A ještě je na takového pohlíženo jako na toho hloupějšího, protože bakalář je ve vzdělání obdobou mentálního postižení. Titul pro blbce. Není to příznak znehodnocení samotného vzdělávání? Sice tím plníme tabulky OECD, kde máme vysokou zástupnost otitulovaných, ale pozitivní efekt je pro společnost naprosto minimální. V leccems až záporný, viz právě téměř povinnost mít alespoň bakaláře, jinak se člověk odstřeluje z pracovního trhu. Což je ve výsledku hňupovina prvního řádu.

Dle mého skromného názoru je možné vyřešit krizi v důchodovém systému zásahem ve školství. Zásadním zásahem do školství. Nikoliv jen zrušením devátých tříd, ale změnou uvažování celé společnosti. Vedením mladých lidí k obchodní, technické i myšlenkové odvaze, vychováváním si racionálně uvažujících a kreativních lidí, kterým ve výsledku nebude po chuti marnit život prahnutím po

titulu, ale po životním úspěchu. Ale je to marné. Naše uvažování jde směrem výroby na státu závislých. Místo přemýšlení, jak z toho inteligentně a při principu win-win vyjít, jednu generaci sedřeme z kůže a donutíme ji upracovat se k smrti. Život za odměnu. Do 68 let v kolbence. Starci a stařenky u pásu. Není to normální uvažování. Není. Ve Francii bouří v ulicích. A my? Brbláme. Jen brbláme. A ano, v takovém věku je povinnost chodit do práce o čtyři roky déle, jako celé století. Člověk už v takovém věku začíná celý pobolívat a toužit po klidu. Ale nedostane ho.

Zvláštní na tom je, že nás technologický vývoj měl postupně zbavovat povinnosti pracovat do úmoru. Vždyť i v tom středověku měli nějakou úctu ke stáří. Vejminek a ať se dřou děti. Ale to jsou přežitky, taková úcta ke stáří. Sedřít práci se to musí. Do rakve pohodit ještě s lopatou v ruce. A ne, ani na úřadě, kde práce není fyzicky tak náročná, není osmašedesátý rok věku nikterak pěkným zážitkem. Proboha, vždyť já měl lidi tohoto věku v péči v domově důchodců. Rozhodně vím, že v práci, jakékoli, by prostě neměli šanci. (A tak mě napadlo, jak by vypadala práce v takovém domově důchodců. Přebalit klienta, nakrmit klienta a po klientovi hezky přebalit kolegyni, nakrmit kolegyni.)

Stáváme se naprosto asociální společností. Naprosto. Ale co, Arbeit Macht Frei očividně funguje za každého režimu. I v tom našem mu očividně z donucení zatleskáme. Jde vidět, že vláda neumí přemýšlet a hledat alternativy. Volí ta nejjednodušší řešení. Neumí jednat, neumí myslet v souvislostech. Jen se v tom plácá a táhne celou zemi do hnoje. Ano, nástup generace Husákových dětí do důchodu je problém. Ale nemůže se vyřešit tím, že onu generaci budeme mučit prací. A do práce v 68, to je skutečně ekvivalent mučení.

AUTOR: Štěpán Cháb

[ZDROJ](#)